

mindre Omraade, og hvor Folk bor tættere sammen, men det meldte sig straks, da vi i vor Landkommune kom ind paa dette Spørgsmaal. Vi slog da ind paa den Vej, at vi skulde søge at skaffe baade et Alderdomshjem til de ældste og svageligste og Hjem til de andre paa den Maade, at vi byggede Boliger for dem rundt omkring i Kommunen. Vi tog da ogsaa under Overvejelse, om vi skulde tage Leje af disse Boliger, eller om vi skulde yde dem som Alderdomshjælp helt gratis. Vi kom imidlertid til det Resultat, at vi helst skulde gaa en Mellemvej, idet vi lejer Boligen ud for en vis maanedlig Leje, der, som sagt, er billigere end den Leje, vi egentlig skulde have, hvis vi skulde have Dækning for de Udgifter, der er forbundne med disse Boligers Opførelse. Og naar vi valgte at tage Leje af disse Boliger, var det ud fra den Betragtning, at de gamle vilde føle sig helt anderledes fri og vel til pas ved at bo i Boliger paa lignende Vilkaar som i hvilken som helst anden Bolig i Kommunen og derved kunne f. Eks. bo sammen med en Datter, uden at nogen kunde tage Forargelse deraf eller mene, at vedkommende Datter eller Slægting nød Fordel af det offentlige uden at have Ret dertil.

Vi har foreløbig bygget to Huse, som danner et Komplex med 6 Lejligheder i hvert Hus, og i hver Lejlighed er der et stort Værelse og en lille Entré, et lille Køkken, W. C., elektrisk Lys, Gas, Vand o. s. v. Hver enkelt Bolig har kostet foruden Grunden omtrent 3,000 Kr. Vi lejer dem ud til 12 Kr. om Maaneden for hver. Da vi begyndte at overveje Opførelsen af disse Bygninger, havde vi tænkt, at vi skulde kunne leje dem ud endnu billigere, og det vilde være meget ønskeligt at kunne det. Henset til Boligforholdene navnlig for 1-Værelses Lejlighedernes Vedkommende i Lyngby og vel de fleste Steder i Landet er det alligevel en billig Pris at byde de gamle en Bolig for. Thi Sagen er, at der rundt omkring i Kommunerne egentlig ikke er bygget Lejligheder, som passer til de alderdomsunderstøttede. Derfor maa de i Regelen leje enkelte Værelser eller Lejligheder, som er for store for dem baade med Hensyn til Udgiften og Pladsen. Da disse 12 Lejligheder var færdige, blev de straks taget i Brug, og jeg har kun hørt, at de alderdomsunderstøttede, som bor i dem, er overordentlig tilfredse med at bo i disse hyggelige Lejligheder.

Jeg har en dobbelt Hensigt med at fremdrage dette ved denne Lejlighed,

nemlig dels den fra denne Talerstol i Almindelighed at gøre opmærksom paa, at dette er en god Maade at hjælpe de gamle paa, og dels den at henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa denne Maade at komme de gamle alderdomsunderstøttede til Hjælp. Imidlertid er 12 Kr. alligevel en forholdsvis høj Leje, og det var ønskeligt, om man kunde komme betydeligt længere ned. Hvor langt beror naturligvis dels paa, hvor dyrt det er at bygge — der er desværre ingen Udsigt til, at det i den nærmeste Fremtid bliver billigere at bygge —, dels paa, hvor meget Kommunerne vil ofre paa disse Bygninger uden at kunne faa det anvendte Beløb forrentet eller faa Bidrag til Amortiseringen. Jeg vil gerne interessere det Udvalg, der bliver nedsat, for denne Tanke for om muligt at opnaa, at Kommune og Stat tog hver sin Part af det Beløb, som ikke forrentes paa Grund af, at Lejen sættes lavere, end den egentlig skulde være. Hvis Udvalget vil være ulejlighet dermed, vil jeg, naar det er nedsat, gerne have Lov til at vise det disse Boliger. Jeg tror, at alle, der ser dem, vil synes godt om dem, og jeg tænker mig derved at paavirke Udvalget, saa det maa ske er villigt til at gaa med til at lade ogsaa Staten ofre noget paa den Ting. Vi kan, som sagt, yde de gamle Boligerne helt gratis, men vi tror, de er gladede ved at give en lille Leje for dem, saa at de ved at bo i en saadan kommunal Bygning kan føle sig stillet paa samme Maade, som om de havde lejet et andet Sted.

Forhandlingen her har i høj Grad drejet sig om Spørgsmaalet: Forsikring eller Understøttelse. Ud fra den Erfaring, jeg nu gennem mange Aar har erhvervet ved Administration af Alderdomsunderstøttelsesloven, mener jeg, at den Opfattelse hos de alderdomsunderstøttede, at Understøttelsen er en Almisse, en Naadegave, forsvinder mere og mere, og at det bliver mere og mere almindeligt, at de alderdomsunderstøttede opfatter den Understøttelse, der ydes dem i Henhold til den gældende Lov — og i Henseende til Principet er det foreliggende Lovforslag ikke forskelligt fra den gældende Lov —, som en Pension i Lighed med den, som Folk, der har været ansatte i Statens eller Kommunens Tjeneste, faar. Saa jeg tror ikke, at det Argument vejer noget, at de gamle skulde være gladede ved en Forsikringsordning end ved en Understøttelsesordning og mene, at Hjælpen i Kraft af en Forsikring fik mindre Karakter af Almisse.